

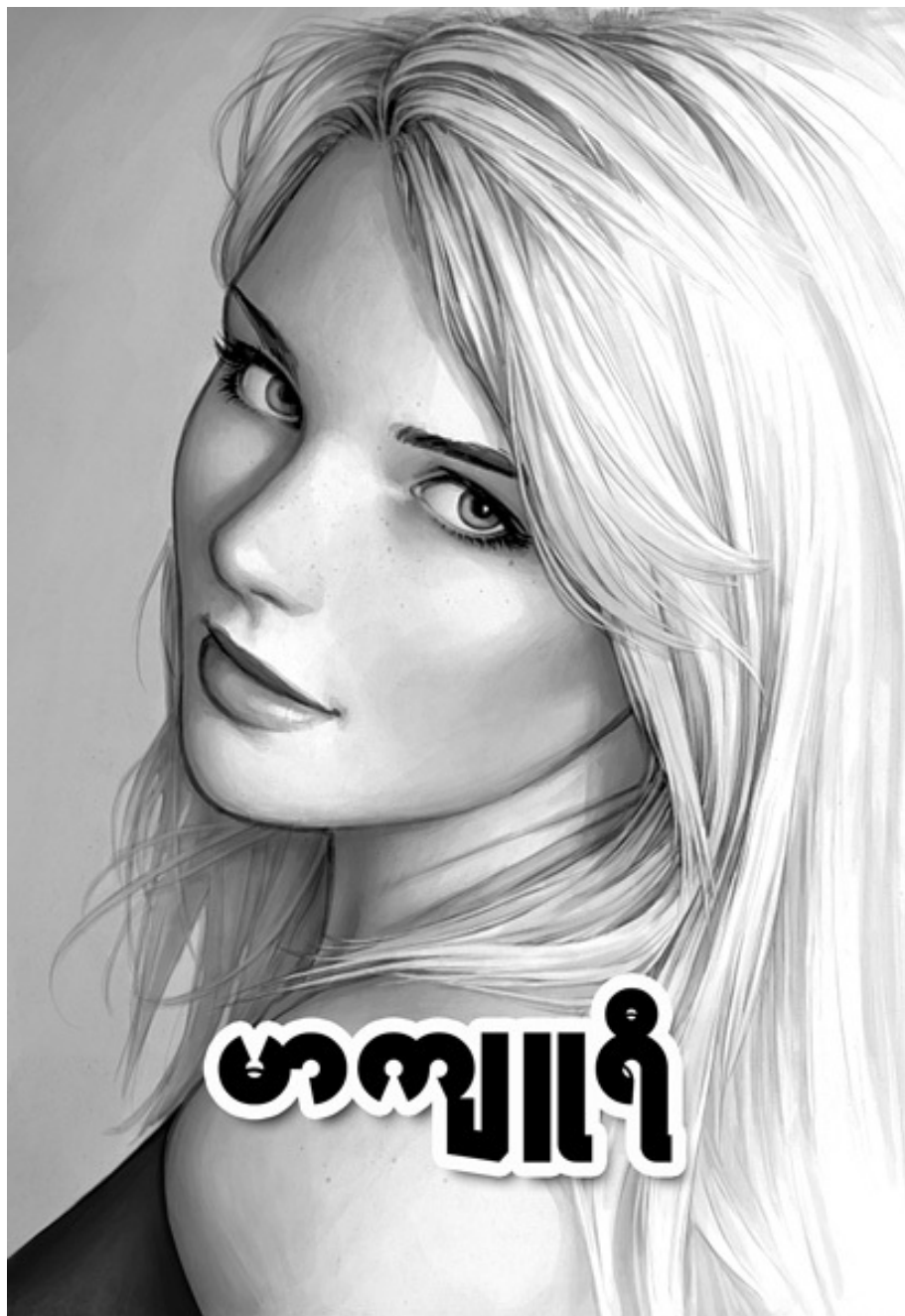
မာကျူဂျီ

အောင်မြင်
စာပေ

အချစ်ဖြင့် တည်ခင်းဧည့်ခံသော နံနက်ခင်းတစ်ခု

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချိန်ကာလတစ်ခုက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲကို
ခိုင်မာတဲ့အချစ်တစ်ခု တွန်းပို့ခဲ့မယ်ဆိုတာ ကြိုညိခဲ့ရင်
အဲဒီအချိန်တွေ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတဲ့အထိ
လောဘတကြီးနဲ့ စောင့်မျှော်မိနေမှာပါ။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...တစ်ခါမှ
မချစ်ဖူးသေးတဲ့အတွက် ချစ်ကြည့်ချင်လို့လေ...
နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် အချစ်ကို တမ်းတမ်းစွဲ
စူးသွပ်သွားခဲ့မိတယ်။ အဲဒီအချစ်က...
ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ ရင်ခုန်စရာကောင်းတယ်။

ဘုန်းမြတ်မဟော်

ယခု ပစ္စုပ္ပန် အချိန်ကာလလေးသည်
ဟန်ဆောင်မှု မဟုတ်ဘဲ
တစ်ကယ့်ချစ်သူတွေသာဆိုရင် ဘယ်လောက်
ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလိုက်မလဲ
သူ့ရဲ့ကိုယ်ငွေနှဲ့ ထိကပ်မိတဲ့ တစ်ခဏ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
လှိုက်ဖိုရင်ခုန်ခြင်းတွေက
ကိုယ့်ရဲ့ရင်ကို အတိုင်းအဆမရှိ ခုန်စေတယ်ဆိုတာ
သူကတော့ ဘယ်သိမလဲ
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရင်ခုန်ရတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ငွေ့မှာ
တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်
ခိုလှုံခွင့် ရခဲ့တာနဲ့တင်
ရင်မှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် သီရသလို
ရင်ခုန်သံတို့ ငြိမ်ငြိမ်လေး စီးမျောနေကြလေရဲ့...

ရွှေရေးခြယ်

အခန်း(၁)

ခမ်းနားကြီးကျယ်ခြင်းတွေနဲ့ ထည်ဝါခြင်းတွေက.. တသီးတခြားဖြင့်
သီးသန့်ကလေး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အိမ်ကြီးထဲကို လှမ်းဝင်
လိုက်သည် နှင့် ရွှေရေးခြယ်ရဲ့ စိတ်တွေ သေးနုတ် သိမ်ငယ်သွားရ၏။

ဒီလိုအိမ်ကြီးမျိုးမှာ သူမ အလုပ်လုပ်ရမယ်တဲ့ လား။

မဝံ့မရဲ ထိုင်ချလိုက်သည့် ခဏ မဟော်ဂနီရောင် ဆိုဖာခုံကြီးရဲ့ အိစ

က်သော အထိအတွေ့နဲ့ အတူ စိမ့်သော အအေးခါတ်တို့ က သူမရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို သိမ့်ခနဲနေအောင် ထွေးပွေ့လိုက်ကြ ၏။

"ချိုရီ...ငါက ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာ လဲ"

သူမပြောလိုက်သော အသံခပ်အုပ်အုပ်ကို ချိုရီက ပခုံးလေး တွန့်ရင်း ခေါင်းခါပြု၏။

"ငါလဲ အတိအကျတော့ မသိဘူး၊ ဘုန်းမြတ်မဟော်နဲ့ တွေ့မှ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရမှာ ၊ ငါ သိထားတာက လစာ ကောင်းကောင်း ရမယ့်အလုပ်ဆိုတာပဲ သိတယ်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တီးတိုးဆိုနေတုန်းမှာ ပဲ အခန်းတစ်ခုကို ကာရံထားသော လျှောတိုက်ကျွန်းတံခါးကြီးက တစ်ဖက်သို့ ရွေ့သွား၏။

သူမနှင့် ချိုရီတို့ ထိုတံခါးဝဆီသို့ အကြည့်တွေကို ပြိုင်တူပို့လိုက်ကြ ၏။

အိမ်ကြီးထဲမှ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် ဖြူဖြူခန့်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့နောက်မှ ချောမောနုဖတ်လွန်းသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် သူမတို့ ရှိရာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာသည် ။

လူငယ်လေးဆိုပေမယ့် သူမတို့ နှင့် ရွယ်တူ ဒါမှ မဟုတ် တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးမယ်ထင်၏။

"မချိုရီ ဆိုတာလား"

ထိုလူငယ်ဟာ ဩဇာသံပါသော အသံဩရှုရှနှင့် သူမ နှင့် ချိုရီကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး မေးကာ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဆိုဖာခုံပေါ်မှာ စတိုင်ကျကျ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

စတိုင်လ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ တော်ဝင်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်
ဂိုက်ပေးကြမ်းနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

"ဟုတ်ပါတယ် ကိုဘုန်းမြတ်မဟော်၊ ကျွန်မတို့ ကို ကိုထူးဘို လွှတ်
လိုက်တာပါ။ ဒီမှာ အလုပ်တစ်နေရာစာ ရမယ်ဆိုလို့ "

ချိုရီက မှ င်သေသေနှင့် ပြောနေသလို ထိုလူငယ်လေးကလည်း ချိုရီ
နှင့် သူမကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ပြီး ခြေထောက်ကို ချိတ်ပြီးထိုင်လိုက်
သည် ။

လက်ချောင်းတွေကို ဆိုဖာလက်တန်းပေါ် တင်ကာ လက်ညှိလေး
နဲ့ တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ...

"အားတော့ နာတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခန့်
မှာ မို့လို့ ဒီက နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ခန့်ဖြစ်မ
ယ် မထင်ဘူး"

"အို... မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ ကျွန်မအတွက်က ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး၊
ဟောဒီက ကျွန်မသူငယ်ချင်း ရွှေရေးခြယ်အတွက် အဖော်လိုက်လာပေး
တာပါ"

ချိုရီက ရွှေရေးပခုံးလေးကို ပုတ်ပြပြီး ဆို၏။

ဒီတော့မှ သူက ရွှေရေးကို ဖျတ်ခနဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး...

"ဒီမှာ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာရော သိပြီးပြီလား"

"ဟင့်အင်း...မသိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရေး ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမဆို
လုပ်နိုင်ပါတယ်"

ရွှေရေးအဖို့ ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမဆို လုပ်ရမှာ ပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာ အ

လုပ်ရိုးများ နေလို့ မှ မဖြစ်တာပဲလေ။

"ကောင်းပြီလေ...ဒါ ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှာ ပါ၊ ဪ...ဒါနဲ့ မင်း
ခွေးချစ်လား"

"ရှင်..."

ရုတ်တရက် ခွေးချစ်လားဆိုတော့ သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်လေးက အံ့သြခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်
ဝိုင်းစက်သွား၏။

"ဪ...ငါမေးတာက မင်း ခွေးကို ချစ်တတ်လားလို့ ၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဒီအိမ်မှာ ရှိတဲ့ ငါ့ရဲ့ ခွေးလေးနှစ်
ကောင်ကို ထိန်းကျောင်းပေးဖို့ ပါ"

သူမ အမှန်ပင် အံ့သြရပါ၏။ ခွေးထိန်းရမယ့်အလုပ်တဲ့ ။

"တကယ်လို့ မင်းက ခွေးမချစ်တတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ တခြားလူကို
ရှာရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ခွေးကို မချစ်တတ်ရင် အလုပ်မခန့်ဘူးလို့ ဒဲ့ဒိုးမပြောဘဲနဲ့ သွယ်ဝိုက်
၍ ပြောနေသော ဘုန်းမြတ်မဟော်ကို မဝံ့မရဲကြည့်ပြီး သူမ ထိုအလုပ်
ကို လက်ခံဖို့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

"ချစ်...ချစ်တာပေါ့၊ ရေး အချစ်ဆုံးသတ္တဝါထဲမှာ ခွေးလေးတွေက
ထိပ်ဆုံးကပဲ၊ အဟင်း..ဟင်းဟင်း၊ ဒါကြောင့် ရေးကလေ အိမ်မှာ ခွေး
တွေ အများကြီး မွေးထားတာ"

ချိုရီက အနောက်မှ မသိမသာ လက်ကုတ်သည် ။

ဘာတွေလျှောက်ပြောနေသလဲ ဆိုသည့် သဘော။

ဘုန်းမြတ်မဟော် မျက်နှာကတော့ ရွှေရေး ခွေးချစ်တယ်ဆို၍ စိတ်
ကျေနပ်သွားသောဟန်ဖြင့် ပြုံးရိပ်ထင်သွား၏။

အမှန်တော့ လောကမှာ ရွှေရေး အမုန်းဆုံးသတ္တဝါထဲမှာ ခွေးက ထိ
ပ်ဆုံးကပဲ။ ဒါကို ချို့ရီလည်း သိနေတော့ ရွှေရေးကို လက်ကုတ်ပြီး မသိ
မသာ သတိပေးနေတာ ဖြစ်သည် ။

"အိုကေ...ဒါဆို ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီ၊ လစာက
တော့ တစ်သိန်းပေးမယ်၊ အလုပ်ချိန်က မနက် (၇)နာရီကနေ ညနေ(၆)
နာရီအထိ၊ လိုအပ်ရင် လိုအပ်သလို ညှပ်၊ အိပ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် အချိ
န်ပိုကြေး သပ်သပ်ပေးမယ်၊ အဓိကကတော့ ငါ့ခွေးလေးတွေကို အသေ
အချာ ဂရုစိုက် ပြုစုပေးဖို့ ပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့...ရေး ဂရုစိုက်ပါ့မယ်၊ အလုပ်ကိုရော ဘယ်တော့လောက်
စဝင်ရမလဲ"

"မနက်ဖြန်ပဲ စဝင်ပါ ကလေးမ"

တစ်ချိန်လုံး ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နားထောင်နေသော အန်ကယ်
လ်ကြီးက အလုပ်ဆင်းမယ့်ရက်ကို သတ်မှတ်ပေး၏။

"ဟုတ်ကဲ့...ဒါဆို ရေးတို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်"

"ကောင်းပြီ"

နှစ်ဦးသား အိမ်ကြီးထဲမှ ခပ်ယိုယို ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

ရွှေရေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တော့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုကို ထမ်းထားရ
သလိုပဲ လေးပင်လို့ သွား၏။

ရှေ့လျှောက် ဒီခွေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုစခန်းသွားရမလဲပေါ့။

ဘာတတ်နိုင်မလဲလေ၊ ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းချင်
ရင်တော့ အင်မတန် မုန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ခွေးကိုလည်း ချစ်တတ်အောင်
ကြိုးစားရတော့မှာ ပေါ့။

*

အခန်း(၂)

"သမီး အဆင်ပြေခဲ့လား"

ခြံကလေးထဲ လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း မေမေက နှင်းဆီပင်လေးတွေကို ရေ
လောင်းနေရင်းမှ လှမ်းမေး၏။

"ဟုတ်...အဆင်ပြေခဲ့တယ် မေမေ"

မေမေအမေးကို အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းညိတ်ဖြေခဲ့လိုက်ရင်း အိမ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ကိုယ်အဆင်ပြေလာတဲ့ အလုပ်အပေါ်မှာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လောက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ မေမေ့ကို ပေးမသိချင်တော့။

မေမေ သူမနောက်မှ လိုက်တက်လာသည်။ ။

ရွှေရေး မျက်နှာမလန်းတာကို မေမေ ရိပ်မိ၍ ထင်၏။

"ဘာအလုပ် လုပ်ရမှာ တဲ့ လဲ သမီး"

မေမေ့အမေးကို ရွှေရေး ဘယ်လိုဖြေရမှန်းပင် မသိတော့။ သမီးဖြစ်သူ ခွေးတွေကို ရွံရှာတာ မုန်းတာ မေမေက သိနေတော့ ကန့်ကွက်မှာစိုးရ၏။

ဒါပေမယ့် လောကမှာ ခင်တွယ်စရာ တစ်ဦးတည်းဖြစ်သောမိခင်ကို လိမ်လည်း မလိမ်ချင်ပြန်။

"ခွေးတွေကို ထိန်းရမယ့်အလုပ်ပါ မေမေ"

"ဟော့တော်"

ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး တအံ့တဩ ဆိုသော မေမေ့ကို ကြည့်ပြီး ရွှေရေး ဘာမှ မဖြစ်သလို ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်မောလိုက်သည်။ ။

"အဟား...မေမေ အရမ်းအံ့ဩသွားမယ်ဆိုတာ ရေး သိသားပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ခွေးမချစ်တတ်တဲ့ မေမေ့သမီးက အဲဒီ ခွေးလေးတွေကိုတော့ ချစ်ရမယ် မေမေ၊ ဘိုခွေးတွေဆိုတော့ သန့်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ လစာကလည်း တစ်လ တစ်သိန်းကြီးများ တောင် ရက်ရက်ရောရော ပေးထားတာ

လေ မေမေရဲ့ ၊ ငြင်းလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဒါပေမယ့် သမီးရယ်၊ ဒီလို နိမ့်ကျတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မေမေ မလုပ်
စေချင်ဘူး၊ ငါ့သမီးလေးကို မေမေ မခိုင်းရက်ဘူး"

မေမေ့အသံတွေ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် တုန်အက်နေ၏။

"မေမေ ထင်သလို မနိမ့်ကျပါဘူး မေမေရ၊ အဲ့ဒီသူဌေး တွေက အရ
မ်းချမ်းသာကြတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးကတော့ ကုသိုလ်လဲရ
ဝမ်းလည်း ဝ ဆိုသလို နိမ့်ကျတယ်လို့ မတွေးဘဲ ဘာမှ မသိနားမလည်
တဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ အတွက် ကောင်းတဲ့ အ
လုပ်လို့ ပဲ မြင်မိတယ်"

မေမေ စိတ်ချမ်းသာစေရန် ဟန်မပျက် ပြောလိုက်၏။ ဒီတော့မှ မေ
မေ့မျက်နှာ အနည်းငယ် လန်းသွား၏။

"အင်းလေ...သမီးအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ၊ မေမေ က ငါ့သမီးလေး
အလုပ်နှစ်ခု လုပ်ရမှာ ကိုတော့ ပင်များ ပင်ပန်း နေမလားလို့ ပါ၊ တစ်
နေကုန် ခွေးထိန်းတဲ့ အလုပ်လဲ လုပ်ရဦးမယ်၊ ဟော...ညနေပြန်တော့လ
ည်း အိန်ဂျယ်မှာ အချိန်ပိုင်း အလုပ် ဝင်ရသေးတာဆိုတော့ သမီးမှာ နား
ချိန်သိပ်မရှိဘူးလေ"

"ရေးအတွက်က အေးဆေးပါ မေမေရ၊ အရေးကြီးတာက ရေးတို့
ဆီမှာ တင်နေတဲ့ အကြွေးတွေကို အမြန်ဆုံး ဆပ်နိုင်ဖို့ ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီ
ကြားထဲ ကိုကို ရှုပ်ထားတဲ့ ငွေတွေကိုပါ ဆပ်ရဦးမှာ ဆိုတော့ ရေး အလု
ပ်ထိုင်ရွေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ မေမေရဲ့ "

ရွှေရေးစကားထဲမှ ကိုကိုဆိုတဲ့ နာမ်စား ပါသွားသဖြင့် ဒေါ်တင်တင်
ခ မျက်နှာ အနည်းငယ် တင်းဆတ်မာထန်သွားသည် ။

အရွယ်ရောက်လာကတည်းက မိဘကို တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ သား။ ခုချိန်ထိလည်း ဒုက္ခတွေကို မရိုးနိုင်အောင် ပေးဖို့ အကွက်ချောင်း နေတော့ အလုပ်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ချင်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ထီခနဲဆို ရွှေတိုးမောင်တို့ က ထိပ်ဆုံးကပဲ၊ ဟိုတလောကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အပြစ်တစ်ခါ လုပ်ပြီးပြီ၊ ရန်ဖြစ်ကြရာကနေ ဆိုင်ထဲက ဆောင်း ဘောက်စ်တွေ ရှိုးကွေ့မှန်တွေ ခုံတွေ ရိုက်ချိုးလို့ ဒေါ်ဘေဘီ ဝမ်းဆီကနေ မအေမှာ မျက်နှာအောက်ကျို့ခံပြီး သွားချေးငှားပြီတော့ လျော်ကြေးပေးလိုက်ရသေး။

နဂိုကတည်းကမှ ရွှေရေးတို့ အဖေ အသည်းကင်ဆာနဲ့ လူမမာသက်တမ်းတစ်လျှောက် ကုလာခဲ့တဲ့ ဆေးကုစရိတ် အကြွေးတင် သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ရှိတာ။

အကြွေးက မလျော့ဘဲ ထပ်တင်နေတာပဲ ရှိသည် ။

ဒီတာဝန်တွေအားလုံးက သမီးလေး ရွှေရေးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခုလို ပိနေပြီး...

တွေးရင်းဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ခ ရင်မောနေ၏။

ဒါပေမယ့် ရွှေရေးကတော့ အပြီးမပျက်၊ ညည်းညူခြင်း မရှိ။ အမြဲတမ်း ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ တက်ကြွစွာ လျှောက်လှမ်းမယ့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် အားမာန်တွေက အပြည့်။

ကိုယ့်မှာ သာ မီးစာကုန်ဆီခမ်းဆိုသလို ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တဲ့ ကြားထဲက အိမ်မှာ ရသမျှ အထည်တွေ ယူချုပ်ပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်နေရတာ။

သားတစ်ယောက် ရှိပါရက်နဲ့ အားမကိုးရဘဲ ဒုက္ခတွေ

အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးပြီး မအေဆီကို ဘောလုံးလိုမ့်သလို တဖြည်းဖြည်း လိုမ့်သွင်းနေရတဲ့ အဖြစ်က ဘယ်လောက် စိတ် မော ရင်နာဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဆိုးဝါးလှတဲ့ ကံကြမ္မာကြီးထဲမှာ သမီးလေးက မြေဇာပင် လေးတစ်ပင် ဖြစ်နေရရှာတယ်။

"မေမေ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ရေး ပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

လက်မောင်းသားကို ကိုင်လှုပ်ပြီး မေးလာသော သမီး ဖြစ်သူရဲ့ အမေးကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ခ အတွေးတွေထဲကနေ ခုန်ထွက် လိုက်လေသည် ။

"ဪ...အင်း...ဘာလဲ သမီး"

"မနက်က အန်တီဘေဘီကို အတိုးမပေးနိုင်သေးတဲ့ ကိစ္စ သွားပြောတာ အဆင်ပြေရဲ့ လားလို့ "

"အေး...ပြေတယ်..ပြေတယ် သမီး၊ မဘေဘီက ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့ ၊ နောက်မှ ပေါင်းပေးလည်း ရပါတယ်တဲ့ "

"တော်သေးတာပေါ့ မေမေရယ်၊ သမီးက မေမေ့ကို ပြောများ ပြောနေမလားလို့ "

"မပြောပါဘူး၊ ကဲ...သမီး ပင်ပန်းသွားပြီ၊ အနားယူ လိုက်ဦးလေ"

"မယူတော့ပါဘူး မေမေရယ်၊ မီးလေး လာတုန်း မီးပူ တိုက်လိုက်ဦးမယ်လေ"

ရွှေရေးက မိခင်လုပ်သူရဲ့ ခါးလေးကို ဖက်လိုက်ရင်း အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ ပြောလိုက်သည် ။ သူမအတွက်က သူမိခင်ဟာ သူမဘဝရဲ့ မီးရှူး

တန့်ဆောင်ပါပဲ။

*

အခန်း(၃)

"သူဌေး...ကျွန်မ ရောက်ပါပြီ"

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခပ်မိန့်မိန့် ထိုင်ကာ မြန်မာတိုင်း ဂျာနယ်ကို ဖတ်နေသော ဘုန်းမြတ်မဟော် လက်မှ နာရီကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်

"မင်း ငါးမိနစ် နောက်ကျတယ်"

"ရှင်..."

ရွှေရေးက ပခုံးလေးကို အသာတွန့်လိုက်ပြီး စတီးချိုင့် ကိုင်ထားသော လက်မှ နာရီကို မှ င်သေသေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အဟင်း...သူဌေး မှားနေပြီထင်တယ်၊ ရေးရဲ့ နာရီ က ခုနစ်နာရီ ထိုးဖို့ သုံးမိနစ်လောက်တောင် လိုသေးတယ်၊ သူဌေးနာရီ မြန်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်နော်"

"အမ်..."

ဘုန်းမြတ်မဟော် သူမ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ။

သူလက်မှ နာရီကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ကြည့်၏။

"မမှားနိုင်ဘူး...ငါ့နာရီက ဒယ်ဒီ ပြင်သစ်ကနေ ပို့ပေးထားတာ"

ကြွားတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်နာရီ အချိန်မှန်ကန်ကြောင်း တော့ အခိုင်အမာ သက်သေပြရမယ်လေ။

"အဟင်း...ရေးကကလည်း ချယ်ရီဦးက ဝယ်ထားတာပါ သူဌေးရဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်တဲ့ နာရီဆိုရင် ချယ်ရီဦး လေ၊ ခစ်..ခစ်..ခစ်"

သူမ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်သည်။ ။

အမှန်တော့ ရွှေရေးကသာ နောက်ကျတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူဌေးရှေ့မှာ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ နောက်ကျသွားပါတယ်၊ ဒါမျိုး နောက် မဖြစ်စေရပါဘူး လို့ အောက်ကျိုးပြီး ပြောမယ့်အစား အခုလို အတည်ပေါက်နဲ့ ရှီးလိုက်တော့ သူဌေးလည်း ပြောပေါက် အလိုလို ပိတ်သွားရောပေါ့။

နာရီဆိုတာ လိုတိုးပိုလျှော့ဆိုသလို ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျရင် လည်း ကျမယ်၊ မြန်ရင်လည်း မြန်နေမယ်။

တချို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိတဲ့ သူတွေဆိုရင် ဆယ်မိနစ်လောက်တောင် ပိုမြန်ထားကြတာ။

ဘုန်းမြတ်မဟော်မှာ လည်း တစ်စက်ကလေးမှ ရွံ့မသွားတဲ့ ရွှေရေးချယ်ရဲ့ အမှုအယာလေးကို ကြည့်ကာ စိတ်ဆိုးရ အခက် ဆူရအခက်နှင့် ...

"ထားလိုက်ပါတော့...နောက်တစ်ခါဆိုရင် အလုပ်ထဲကို ငါးမိနစ်စောရောက်နေပါစေ"

"ဟုတ်..."

"ကဲ...ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့"

ဘုန်းမြတ်မဟော်က ရှုတည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် အရှေ့မှ ထွက်သွား၏။

သူမ ပခုံးလေးကို တွန့်ပြီး ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ကာ ဘုန်း မြတ်မဟော် နောက်မှ ခပ်တည်တည်နှင့် လိုက်သွားလိုက်၏။

"အဲ့ဒီမှာ မင်းထိန်းရမယ့်ကောင်တွေပဲ"

အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် စုတ်ဖွားခွေးပုလေးနှစ်ကောင် ဟောင်ပြီး ပြေးထွက်လာ၏။

"ဂုတ်..ဂုတ်..ဂုတ်"

"အို...လုပ်..လုပ်ပါဦး"

ခွေးနှစ်ကောင်က ရွှေရေးပေါ် ကုတ်ခြစ်တက်ကာ ဟောင်နေသဖြင့်

အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဘုန်းမြတ်မဟော်ကို ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိ၏။

ရုတ်တရက်မို့ ဘုန်းမြတ်မဟော်မှာ လည်း ကြောင်သွား ကာ ရွှေရေးရဲ့ ပခုံးလေးကို ခပ်ရွယ်ရွယ် ပြန်ပြီးဖေးမထား၏။

"ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်"

"ဝုတ်..ဝုတ်..ဝုတ်"

တစ်ခန်းလုံး ခွေးနှစ်ကောင်ရဲ့ ဟောင်သံကြောင့် ဆူညံသွား၏။ ပြေးဝင်လာသော ခွေးဟောင်သံကြောင့် အစိုးရိမ်လွန် အကြောက်လွန်မိသော ရွှေရေးမှာ တစ်ခဏချင်းဆိုသလို သတိ ရသွားကာ ဖျတ်ခနဲဆို ဖက်တွယ်ထားသော လက်တွေကို ပြန်ရုပ် လိုက်သည် ။

ဘုန်းမြတ်မဟော်ကလည်း လူချင်း ပူးကပ်နေသော အနေအထားမှ ခွာကာ ရွှေရေးကို ဖယ်ထုတ်လိုက်သည် ။

"ခွေးထိန်းမယ့်သူက ခွေးဟောင်သံ ကြားတာနဲ့ အဲဒီလောက် သွေးပျက်ရသလား"

ခုန်နေသောရင်ကို အရှက်ပြေ ထိန်းညှိဖို့ အပြစ်တင်စကားဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"အို...ကြောက်တာပေါ့ သူဌေးရဲ့ ၊ သူဌေးခွေးတွေက ရွှေရေးကို ကိုက်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ တော်ကြာ ချက်ကို ဆေးထိုးနေရမှာ ပေါ့၊ ဟို..သူ..သူတို့ ကို ကာကွယ်ဆေးတော့ ထိုးပေးထားပါတယ်နော်"

ရွှေရေးရဲ့ ခြေဖမိုးပြည်ပြည့်လေးတွေကို နမ်းရှုပ်ကာ လျှာဖြင့် ယက်နေသော ခွေးလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ခွေးရူးပြန် ရောဂါဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သွား၍ မေးခြင်းဖြစ်သည် ။

"ဟေ့...မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးလည်း ၊ ငါ့ကောင်တွေ ကိုများ ကာ ကွယ်ဆေးထိုးသလားဘာလားနဲ့ ၊ ထိုးချင်းထိုး မင်းကပဲ ထိုးထားရမှာ ၊ မင်းဆီက ရောဂါပိုးတွေ ငါ့ကောင်တွေဆီကို မကူးရအောင်လို့ လေ"

"အို...စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပြောပါ၊ ရေးမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး၊ ဟွန်း...ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ လူထက်ပဲ ခွေးက ပိုပြီးတန်ကြေးရှိရတယ် လို့ "

မကျေမနပ်နှင့် ဘုတောပစ်လိုက်သည် ။ ကိုယ့်ဘက်က အဲဒီလို မာ ဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူက စိတ်မဆိုးတဲ့ အပြင် ရ ယ်တောင် ရယ်နေလိုက်သေးတယ်။

ရွှေရေးက မျက်စောင်းပစ်ထိုးလိုက်တယ်၊ သူဌေးဖြစ်နေလို့ ပေါ့၊ တခြားသူသာဆို မလွယ်ဘူး။

"မင်း သူတို့ ကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ် နို့တိုက်ရမယ်"

"ရှင်..."

သူမ အလန့်တကြားဖြင့် နှုတ်မှ ရှင်ဟု ထွက်သွား၏။ ပြောပုံကိုက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ...နို့တိုက်ရမယ်တဲ့ ။

"ဟေ့...ဘာထင်သွားလို့ လဲ၊ သူတို့ ကို နွားနို့တိုက်ရမယ်လို့ ပြောတာ ကို ဘာပေါက်ကရတွေ တွေးနေတာလဲ"

"ဪ...ဒီလိုလား၊ အဲဒီလို ရှင်းရှင်းပြောပါ သူဌေးရယ်"

အနားကို အန်ကယ်လ်ကောင်း ရောက်လာတော့ မဟော် အန်ကယ် လ်ကောင်းကို ဆက်လက်တာဝန်ပေးလိုက်သည် ။

ဒီကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ အဆီအငေါ် မတည့်။

"အန်ကယ်ကောင်း...သူ့ကို ဖရင့်တို့ ကို တစ်နေ့တာ စောင့်ရှောက်ရမယ့် အစီအစဉ်တွေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြပေးပါ"

"ကောင်းပြီ လူလေး"

အန်ကယ်ကောင်းကို မှာ စရာရှိတာ မှာ ခဲ့ပြီး ရွှေရေးတို့ အနားမှ ထွက်သွား၏။

အကြည့်ခိုးလေးဖြင့် သူ့ရဲ့ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးပေါ်သို့ မဲပြုံးလေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ တင်လိုက်သည် ။

အန်ကယ်လ်ကောင်းက ရွှေရေး တစ်နေ့တာ လုပ်ဆောင်ရမည့် အစီအစဉ်တွေကို အသေးစိတ် ပြောပြပြီး ခွေးလေးတွေရဲ့ နာမည်ကို မိတ်ဆက်ပေး၏။

"သူက ဖရင့်၊ နားရွက်ကလေးတွေမှာ အညိုစက်ကလေးတွေ ပါတယ်၊ ဟိုဘက်က ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ကောင်က ဒန်းလော့လို့ ခေါ်တယ်၊ ပြင်သစ်က လူလေးရဲ့ အဖေ ပို့ပေးထားတာ၊ သူတို့ ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို အသေအချာ ဂရုစိုက်ပေးရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်လ်ကောင်း"

ခွေးလေးတွေက ရွှေရေးကို လျှာလေးတစ်လစ် ထုတ်ကာ တဟဲဟဲဖြင့် ကြည့်နေကြသည် ။

သူတို့ ပုံစံက ရွှေရေးအား သူတို့ ကို ထိန်းမယ့် အထိန်းတော်ဆိုတာကို သိနေတဲ့ ပုံပင်။

ဖရင့်ဆိုသော ခွေးလေးကို ရွှေရေး မရဲတရဲ ပွတ်သပ်နေလိုက်သည် ။

ရွှေရေးရဲ့ မရဲတရဲ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံကို ဘုန်းမြတ်မဟော်သာ မြင်ရင် မ

င်း ခွေးလေးတွေကို တကယ်ရော ချစ်တတ်ရဲ့ လား ဟု မေးမှာ ကျိန်း
သေ၏။

အန်ကယ်ကောင်းကတော့ ရွှေရေးရဲ့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး
ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံး၍ နေသည် ။

"လိုအပ်တာရှိရင် အန်ကယ်ကောင်းကို ပြောပါ။ အန်ကယ်ကောင်း
မရှိလည်း ဒေါ်နန်းစံ ရှိတယ်။ အဓိက,ကတော့ လူလေးစိတ်တိုင်းကျဖြစ်
အောင် နေဖို့ ပါပဲ။ သူက သဘောကောင်းပေမယ့် ခွေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရ
င် နည်းနည်းတော့ ဇီဇာကြောင်တယ်"

သဘောကောင်းပေလို့ ပဲ။ သဘောသာ မကောင်းရင် လူကို ဘယ်
လောက်တောင် ရန်ထောင်လိမ့်မလဲ။

တစ်လောကလုံးကို သူက တာဝန်ယူထားရတဲ့ ပုံနဲ့ ဂိုက် ပေးကြမ်း
လွန်းနေ၏။

"ကဲ...ဒါဆို လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ အန်ကယ် ကောင်းသွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ကောင်း"

အန်ကယ်ကောင်း ထွက်သွားတော့ ဖရင့်တို့ နေတဲ့ အခန်းလေးကို
ရွှေရေး လှည့်ပတ်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

ခွေးတွေကို ထားတဲ့ အခန်းဆိုပေမယ့် အနံ့အသက် ကင်းကင်းနဲ့ အ
ခန်းသန့်ဆေး ဖြန်းထားပုံရသည် ။

တစ်ခန်းလုံး သင်းပျံ့သောရနံ့က ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

အခန်းတွင် အဲကွန်းပေးထားသဖြင့် အေးစိမ့်စိမ့် အငွေ့အသက်ကို ခံ
စားလိုက်ရသည် ။

ချစ်စရာကောင်းသော သူတို့ ရဲ့ အိပ်စင်လေးတွေက အခန်းရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာစီမှာ ကျကျနန နေရာယူထား၏။

နံရံပေါ်ရှိ အံ့ဂုက်ဘီဒိုတစ်ခုကို သူမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အသားဘူးတွေ ငါးဘူးတွေက အပြည့်။

ကံကောင်းလိုက်တဲ့ ခွေးလေးတွေရယ်...ရေးတို့လို ဆင်းရဲသားတွေ မစားနိုင်တဲ့ ငါးသေတ္တာဘူးတွေ အသားဘူးတွေက သူတို့ လေးတွေ စားဖို့ တဲ့ ။

အတွေးနဲ့ အတူ ဘီဒိုဘေးမှ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်တော့လည်း အသားလုံးထုတ်တွေအပြင် ရွှေရေး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ခွေးစာထုတ်တွေနဲ့ ဆေးပုလင်းတွေက အစီအရီ။

နောက်ပြီး သူတို့ အတွက် အပေါ့အလေးစွန့်ရန် အိမ်သာခန်းကလည်း ရှင်းသန့်နေ၏။

ခွေးပဲ၊ ခြံထဲက လွတ်တဲ့ မြေတလင်းမှာ အပေါ့အလေး စွန့်ခိုင်းလည်း ဖြစ်ရဲ့ သားနဲ့ ဇာချဲ့ပြီး ခွေးအိမ်သာတောင် သီးသန့်ထားပေးသတဲ့ ၊ တော်တော် ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနိုင်တဲ့ သူတွေပဲ။ အေးလေ...ပိုက်ဆံချမ်းသာတော့လည်း ဒီလိုမျိုး ဇာချဲ့နေနိုင်တာပေါ့၊ လောကကြီးက သူတို့ ကို အကောင်းဆုံးတွေကို ရက်ရက်ရောရော ပေးထားတော့လည်း ထင်တိုင်းကျဲနိုင်တာပေါ့။

အတွေးတွေက ခဏဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး ခွေးလေး တွေရဲ့ လည်ပတ်မှာ စတီးလ်ကြိုးလေးတွေ ချိတ်လိုက်သည် ။

"ဖရင့်နဲ့ ဒန်းလော့..အဲ..ဟုတ်ပါဘူး"

ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ နာမည်ကို မေ့နေလေပြီ။

"ဟေ့...မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ငါမေ့သွားလို့ ၊ ခစ်..ခစ်..ခစ်၊ ဘာနာ
မည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ခွေးက ခွေးပဲနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ...ငါတို့ မိ
တ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ခြံထဲ ဆင်းပြီး လေရှူရအောင်နော်"

ခွေးလေးနှစ်ကောင်ကို ဆွဲပြီး ခြံကြီးထဲသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည် ။

အသံမဲ့သောပန်းတို့ ရဲ့ ရနံ့နဲ့ အတူ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်ရဲ့ နေခြည်
တောက်တောက်တို့ က...

ရွှေရေးကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေကြ၏။ မင်္ဂလာပါ နံနက်ခင်းလေး
ရယ်။

*